

ning på side 55 i rapporten „Danmark og Det europæiske Fællesskab“. Ifølge professoren skulle grundlovens ord om, at suverænitetsoverdragelse kun kan ske ved lov i nærmere bestemt omfang, være sket fyldst, når blot en ansvarlig minister ved et møde i rådet har stemt for at give rådet beføjelser på områder, som ikke var nævnt i den af det danske folketing vedtagne lov. Formentlig kan det uden nærmere begrundelse hævdes, at professor Max Sørensens fortolkning direkte strider mod grundlovens paragraf 20, at den er direkte grundlovsstridig.

I ministeriets svar på spørgsmål 39 siges det, at artikel 235 kun har til formål at udfylde huller i traktaten, at den kun tjener et udpræget praktisk formål, og at den ikke kan anvendes til ændringer af principiel karakter, samt at der ikke er grund til at vente, at den skulle få nogen større betydning.

Intet af alt dette er bevist, og sådanne danske fortolkninger og forventninger afsvækker ikke artiklens ordlyd og den ubetingede og uafgrænsede fuldmagt, den giver rådet. Det må i givet fald anses for nødvendigt, at det i en protokol af samme gyldighed som selve traktaten fastslås, at artiklen kun har den begrænsede betydning, udenrigsministeriet tillægger den.

Under alle omstændigheder fastholdes ønsket om udtalelser fra de juridiske fakulteter samt ønsket om udtalelser fra rådet og kommissionen om deres fortolkning af artikel 235.

D. Kommentar til regeringens besvarelse af udvalgets spørgsmål nr. 40:

Spørgsmålet lød sådan: „Er rådet og kommissionen også af den mening, at artikel

240 giver en medlemsstat ret til at melde sig ud? Har ministeren under forhandlingerne i Bruxelles givet udtryk for sin fortolkning af artikel 240?“

Jeg anmoder om, at spørgsmålet besvares således, som det er stillet.

E. Kommentarer til regeringens besvarelse af udvalgets spørgsmål nr. 42:

På det tidspunkt, rapporten blev udarbejdet, havde mig bekendt hverken Sverige, Finland, Østrig eller Schweiz tilkendegivet, at de gennem association eller på anden måde agtede at knytte sig til fællesmarkedet.

Der foreligger intet, der giver sikkerhed for, at de nævnte lande (samt Norge) vil knytte sig til fællesmarkedet. Når det drejer sig om så vidt gørligt at forudberegne, hvorledes Danmarks økonomiske situation vil blive, må der følgelig også foretages vurderinger ud fra den forudsætning, at de nævnte lande ikke knyttes til Det europæiske Fællesskab. Rapporten er imidlertid udarbejdet ud fra den forudsætning, at hvis Danmark ikke indmelder sig i Romunionen, vil det forblive isoleret fra de nævnte lande.

Jeg erindrer om, at jeg i juni måned 1961 mundtlig har anmodet udenrigsministeren om at få foretaget undersøgelser af, hvorledes forholdene måtte antages at blive, hvis Danmark og de nævnte lande ikke på nogen måde tilknyttes fællesmarkedet, og jeg mener at have fået løfte herom.

I øvrigt er der kun anvendt otte af rapportens 472 sider til betragtninger over, hvilke følger det ville få, dersom Danmark ikke tilslutter sig Romunionen. Det kan næppe kaldes en indgående undersøgelse.